

dre Omraader, naar man tilføjesætter Hensynet til de Afgjørelser, der træffes efter en større Maalestok. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) stillede den Fordring til os, at naar man vilde opstille en Dagsorden, skulde den stilles saaledes, at den ikke kunde angribes. Jeg er nu fuldstændig vis paa, at, om der saa kom en Engel fra Himlen ned og stillede en Dagsorden, vilde det ærede Medlem kunne angribe den. Der er ikke Spørgsmaal om, at det ærede Medlem jo vil kunne angribe hvilken som helst Dagsorden, der maatte komme frem, saa at, naar han forlanger en Dagsorden, der ikke kan angribes, fordrer han en umulig Ting. Iøvrigt takker jeg det ærede Medlem for de gode Raad, han gav os for, hvorledes vi skulde stille os. Jeg hører altid med Glæde paa det ærede Medlems Raad; thi de overbevise mig om, at det vilde være godt for ham, om de bleve fulgte, men at det var noget af det Frafærdigste, vi kunde gjøre, om vi fulgte dem. Jeg er ogsaa overbevist om, at det ærede Medlem slet ikke har ventet, at vi skulde følge hans Raad, men at han er fremkommen med dem for sin egen Fornøielses Skyld. Jeg skal ikke opholde Forhandlingen videre. Jeg har saa kort, som jeg har formaaet, udtalt mig om, hvad der for mig er det Væsentlige; alt det Øvrige skal jeg lade ligge.

Finantsministeren: Den ærede Forslagsstiller har gjentagne Gange undret sig over, at man har berørt de Synspunkter, til hvilke han fornemmelig henholdt sig i sit første Foredrag. Det forekommer mig — (En Stemme: Sjovere!) det ærede Medlem maa undskyldte mig, jeg kan ikke tale høit — det forekommer mig aldeles naturligt, at man fæster Opmærksomheden ved den Maade, hvorpaa et Forslag af en saa alvorlig Karakter som det her foreliggende, motiveres. Det kan ikke betvivles, at den første Motivering, som fremkom fra den ærede Forslagsstiller's Side, upaavirket af den senere Forhandlings polemiske Natur, er den, der egentlig maa lægges til Grund, og hvori man maa søge Retfærdiggjørelsen for et saadant Forslag som det fremkomne. Senere kommer man af og til ind paa mer eller mindre i Virkeligheden temmelig ligegyldige dialektiske Bevægelser, som det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke undgik i sit sidste Foredrag. Men hvad det gjælder om, er de Hovedpunkter, fra hvilket det ærede Medlem gik ud. Og nu forekommer det mig aldeles klart, at der deri var Synspunkter, som hvis de vare rigtige, havde Betydning med Hensyn til Sagen. Det er netop derfor nødvendigt, at disse Punkter maatte fremdrages for en nærmere Overveielse, og jeg henstiller volig til Alles Prøvelse, om den Betydning, som af det ærede Medlem er lagt i disse Momenter, virkelig har kunnet taale den Kritik, som blev dem til Del. Jeg tror det ikke. Jeg

fremhævede i saa Henseende som det første Hovedpunkt den eiendommelige Maade, hvorpaa det ærede Medlem brugte Ordet Ministerium. Jeg hørte ikke, at det ærede Medlem senere paa nogen Maade søgte at forsvare den eiendommelige Maade; hvorpaa han sammenblandede, hvad der var slet tidligere s. Ex. med Hensyn til Medsættelsen eller Ikke-Medsættelsen af en parlamentarisk Kommission med, hvad der var slet, efterat det nuværende Ministerium var dannet. Der skuldes ofte med Ordet Ministerium paa en høit eiendommelig Maade; og en Gang imellem — det bliver jo kjedsommeligt at gjøre det ofte — bliver man nødt til at lægge Fingerven paa Stedet for at paavise, hvilken usikker Bug af Ordene der gjør sig gjældende. Jeg fremhævede ligeledes, med hvor liden Grund der i denne Sammenhæng var blevet henvist til, at man i 1870 havde forladt det tidligere Sædtillægssystem. Det er nemlig ganske klart, at, naar den ærede Forslagsstiller ved at motivere en Dagsorden som denne henlebede Opmærksomheden paa dette Punkt, saa maa han dermed have en Tanke, den Tanke nemlig, at der er en Sammenhæng mellem dette tidligere Systems Fjernelse og Nødvendigheden af det Forslag, der nu foreligger. Det er nemlig ganske klart, at det er en Feiltagelse af det ærede Medlem at bringe dette Moment frem for Betragtningen, naar Forholdet virkelig er dette, at, selv om der endnu havde bestaaet en saadan Sædtillæggslov som den, der blev affattet i 1870, vilde dog nærværende Lovforslags Forelæggelse ligesuldt have været en Nødvendighed. Dette berørte jeg ganske kort, thi jeg kunde i saa Henseende henvise til de Motiver, der ere givne. Da det ærede Medlem maatte ikke var blevet opmærksom herpaa, og det havde sin Betydning, saa er det af min ærede Ven fra Kjøbenhavn (Fenger) blevet bestemtere og skarper fremhævet paa en saadan Maade, at det maa falde Enhver i Sinene. Det viser sig altsaa, at ogsaa dette Moment, der blev fremdraget ved den første mere almindelige Begrundelse af Sagen, uden Jøie stillede den i en Belysning, som om der var nogen Skyld hos Ministeriet i saa Henseende. Det er overhovedet i vore Forhandlinger blevet et yndet Udtryk at tale om denne Skyld, der skulde være paa den ene eller anden Side; jeg tror, at man gjerne kunde lade dette Udtryk fare og tage Sagen mere objektiv og spørge om, hvorledes de Foranstaltninger, der træffes, i Virkeligheden ere. Det andet Moment, jeg fandt mig særlig foranlediget til at fremhæve, og som det ærede Medlem senere dvalde Noget ved, er Betydningen af Revisionen. Jeg tillod mig for et Dieblit siden at indstøde en Indsigelse imod det ærede Medlems Bemærkning, og jeg skal nu paavise, hvorfor jeg saaledes indstødte den. Betydningen af en Revisionsfrihedsbestemmelse er nemlig ikke den, at den skulde indeholde noget Bidrag til Afgjørelsen af, om Forslag til en saadan Lønningsrevision